

Respiro grande di operosità corale

A pochi è donata una così grande fede tale da riuscire ad unire la gloria del Signore con il completo accoglimento della sofferenza. A Don Pippi, uomo di rara razionalità, frutto dei profondi studi filosofici e della lunga esperienza di insegnamento ai giovani del Salento è riuscito di trarre dalla sofferenza pace consolazione e persino sublime poesia: "...sei vivo e mi senti: il tempo passa e il ricordo di te... si affievolirà, i contorni del tuo sorriso sfumeranno: è la legge del tempo e della mia memoria, resterai in eterno nel giardino di Dio che ti ha voluto fiorire piantato e trapiantato a primavera".

Il suo anelito di libertà lo portò a consacrarsi al "servizio" del Maestro, annunciando la Parola con l'ascolto del prossimo, non importa che fosse il povero o il suo confratello in Cristo, ma da questo primo atto di amore emerge con semplicità la risposta al suo "vieni con me".

E vennero dal mare a questo spicchio di terra sospeso tra Oriente ed Occidente, ancora memore di quel martirio subito l'11 agosto 1480 ripagato da Don Pippi con l'amore: "Verranno nuovamente i fratelli orientali e andranno i cattolici attraverso questo mare, a contemplare le ricchezze dello Spirito presso le Chiese sorelle". "Quando potranno realizzarsi occasioni d'incontro, di preghiera comune, di dialogo, per conoscerci meglio, per far cadere i pregiudizi, per recuperare il tempo perduto da tanti punti di vista?" E si augurava che la Chiesa del terzo millennio camminasse con i poveri e sapesse stare con i poveri sempre, per la strada e attorno alla mensa, per celebrare la Cena del Signore che è annunzio ai poveri ed è salvezza di chiunque sa farsi piccolo, povero e puro di cuore, perché questi vedono Dio.

E cominciò a parlare in altre lingue, nel modo in cui lo Spirito dava a lui il potere di esprimersi. A parlare sono le sue opere, dalle quali noi tutti lo riconosciamo fratello in Cristo. Compagno e amico con Monsignor Tonino Bello, Don Pippi alla morte dell'amico continuò l'opera accogliendo migliaia di ragazzi profughi portandoli alla integrazione. Dapprima fondò l'Associazione Agimi (L'alba) che aveva un respiro grande quanto le due sponde adriatiche, allargandosi poi ai tristi successivi accadimenti di provenienza afro-asiatica.

L'organizzazione estesa ormai dal Sudtirolo, alla Romagna alla Puglia alla Albania si destreggia nella umiltà del silenzio. Albanesi, Arabi Curdi, Pakistani, Africani della zona intertropicale, dall'Eritrea al Burkina Faso specie i giovani furono accolti. Fu un'operosità corale. Ma la sua frenetica fatica operativa sempre parallela all'impegno culturale: i campi di lavoro estivo hanno attirato giovani dalle diverse provenienze, arricchendoli di una esperienza frutto della versatilità manuale appresa da Fratel Carlo de Foucolt.

La profonda cultura gli consentiva di organizzare incontri culturali d'alto profilo politico a cui molti uomini della amministrazione pubblica gli sono debitori. Ma è la sua profonda spiritualità il carisma di Don Pippi e questa trasparente sacralità affiorava nel volto come nelle sue essenziali parole: intorno a lui si ritrovavano tanti responsabili religiosi e suore e sacerdoti

Non ebbe paura, non si arrese. Parlò, raccontò del suo amore per il Signore e del suo amore per i fratelli, tutti, ma specialmente i più poveri: i nostri cari albanesi, gli africani colorati, non bianchi e sbiaditi come noi, nell'anima più che nel corpo.

Parlò poco. Lavorò molto. Come tanti buoni meridionali, come tanti buoni salentini che hanno aperto le loro case e i loro cuori ai fratelli albanesi sin dal loro primo arrivo tra noi e poi a tutti gli altri nostri fratelli, da tutti i paesi del Mediterraneo e da tutti i paesi del mondo.

Andò avanti. Non si stancò di amare i poveri ed in particolare gli ultimi tra i poveri, gli immigrati, i moderni schiavi della nostra società opulenta e indifferente, che li chiude nei capannoni per 24 ore e li fa "vivere" (si può ancora dire così!?) anonimi e sfruttati, tanto da non poter avere neppure la consolazione del proprio nome inciso sul marmo di una tomba.

E per questo la sua grande eredità ormai ci fa confidare nella prosecuzione del suo lavoro. ____ 4.16

Frymë e madhe në zell koral

Pak vetave është dhuruar një besim kaq të madh sa të arrijë të bashkojë lavdinë e Zotit me pranimin plot të vuajtjes. Don Pipit, njeri me një të rrallë të klënë të arsyeshëm, fryt të studimevet të thellë filozofike dhe të përvojës së glatë mësimi të të rinjvet të Salento-t diti të nxirrjës nga vuajtja, paqe ngushëllim dhe ngjer'edhe poezi të madhërisme: "... je i gjallë dhe më gjegje: qëroi shkon dhe kujtimi yt do të dobësohet, kurora e buzëqeshjes tënde do të hijesohet: është ligji i qëroit dhe të kujtimit tim, do të qëndrosh përgjithmonë të kopshti i Perëndisë që të ka dashur të lulëzoje mbjellë dhe tejmbjellë në pranverë".

E zjarrta dëshirë të tij lirie e bindi të i kushtohej "shërbimit" të Mjeshttrit, tuke shpallur Fjalën me të gjegjurit të afërmin, ngë i bën gjë që të ish i varfër o sivëlla në Krisht, por nga kjo shprehje e parë dashurie del me thjeshtësi përgjigja për të tijin "eja me mua".

Dhe erdhën nga dejeti te kjo thellë dheu të varur në mes të Lindjes dhe të Perëndimit, që ngë harron atë martirizim vuajtur më 11 gusht 1480 shpague nga Don Pipi me dashurinë: "Do të vijnë përsëri vëllezërit lindor dhe do të venë katolikët nëpër këtë dejt, për të vrojtuar me magjepsje pasuritë e Shpirtit të Klishët motra". "Kur do të jenë mundësi për realizimin të rasteve takimi, lutjeje të përbashkëta, dialogu, për t'u njohur më mirë, për të bërë të bien paragjykimet, për të rimarrë qëroin e zbjerrë nga shumë pikëpamje?" Dhe shpresojë se Klisja e të tretit mijëçvjeçar të ecjë me të varfit dhe dijë të rrijë me të varfërit përherë, në rrugë dhe rreth tryezës buke, për të kremtuar darkën e Zotit që është lajmi i të varfërvet dhe shpëtimi i cilitdo di të bëhet i vogël, i varfër dhe i dëlirë të zëmra, sepse këta shohin Perëndinë.

Dhe zuri fill të flisjë në tjera gluhë, në mënyrën në të cilën Shpirti i jipjë atij pushtetin të shprehejë. Të flisjë me veprat e tij, nga të cilat gjithë na e njohim për vëlla në Krisht. Shok dhe mik me Imzot Tonino Bello, don Pippi kur vdiq miku e vazhdoi veprën tuke mirëpritur mijëra djelm refugjat tuke i çuar ndaj integritit. Në fillim themelloi Shoqatën Agimi që kish një frymë të madhe sa të dyja brjgjet të Adriatikut, tuke u zgjeruar pra të trishtuamvet pasuese ndodhje me prejardhje afro-aziatike.

Orgaanizata e shtrirë tanimë nga Jugtiroli, në Romanjë, Puljë, në Shipëri ia del mbanë te përlësia e heshtjes. Shqiptarë, Arabë, Kurdë, Afrikanë e zonës ndëttropikale, nga Eritrea deri në Burkina Faso sidomos të rinjtë klënë mirëpritur. Kle një zell koral. Por frenetika lodhje vepruese përherë paralele me angazhimin kulturor: kampet pune verore kanë tërhequr të rinj nga gjithasajtna, tuke i pasuruar me një përvojë, fryt të shumanshmërisë dore mësuar nga Vëlla Charl dë Fukol.

Kultura e thellë e lejojë të organizojë takime kulturore me të lartë profil politik, kujt shumë njerëz të administratës publike i janë debitorë. Por është i thelli karakter shpirtëror të tij hiri i Don Pippit dhe kjo e tejdkshme hjerueshmëri diljë në fytyrë ashtu si fjalët e tija thelbësore: rreth atij rigjëndeshin përgjegjës fetarë dhe murgesha dhe priftërinj.

Ngë pati drojë, ngë u dorëzua. Foli, rrëfeu dashurinë e tij për Zotin dhe dashurinë e tij për vëllezit, të gjithë, por sidomos më të varfërit: të dashurit shqiptarë tanë, afrikanët e ngjyruam, jo të bardhë dhe të zbërdhulët si na, te shpirti më shumë se te kurmi.

Foli pak. Punoi shumë. Si shumë dhe të mirë banorë të Jugut, si shumë dhe të mirë salentinas që i kanë hapur dyert e shpivët të tyre dhe zëmrat e tyre vëllezërvet shqiptarë që nga e para arritje ndër nesh dhe pra gjithë tjerëvet vëllezër tonë, nga gjithë Vendet e Mesdheut dhe nga gjithë Vendet të Botës.

Vate përpara. Ngë u lodh të dashurojë të varfërit dhe sidomos të sprasmit nga të varfërit, të imigruamit, skllavët modern të shoqërisë sonë të pasur dhe mospërfillëse, që i mbyll te kapanone për 24 orë dhe i bën të "rrojnë" (nëse mënd ende të themi kështu!?) të paemër dhe të shfrytëzuar, aq sa ngë mënd të kenë as edhe ngushëllimin e emrit të vet të skalitur mbi mermerin e njëi varri.

Dhe për këtë i madhi trashëgim i tij tanimë na bën të kemi besim te vazhdimi i punës së tij . ___4.16